

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Bíróság

a dr. Fazekas Tamás ügyvéd (1055 Budapest, Nyugati tér 6. III. em. 6.) által képviselt
felperesnek,

a dr. Laklia Nándor ügyintéző által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (1117
Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen,

menekültügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára indult perében
meghozta a következő

í t é l e t e t.

A bíróság az alperes 2011. március 11-én kelt 106-2-13854/21/2010-M. sz. határozatát hatályon kívül helyezi és az alperest a visszaküldési tilalom fennállásának vizsgálatára új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak.

I n d o k o l á s

A felperes 2010. augusztus 6. napján menekültkénti elismerésre irányuló kérelmet terjesztett elő.

A közigazgatási eljárás során 2010. szeptember 9-én megtartott személyes meghallgatása alkalmával előadta, hogy 2001-ben kezdődött a problémája. A Palesztin Hatóság letartóztatta

Fővárosi Bíróság
15.K.31. 755/2011/12.

2001. január 28-án. Négy napon át verték, és meghallgatták, de nem is tudja, hogy mivel gyanúsították. Négy nap után közölték, hogy azzal gyanúsítják, hogy együttműködik az izraeliekkel. 2001. március 4-ig előzetes letartóztatásban volt, aztán elengedték. Azzal vádolták, hogy részt vett egy palesztin vezető meggyilkolásában, az Islam Jihad egyik vezetőjéről volt szó. Próbálta újra kezdeni az életét, lemosni magáról a gyanút, amibe keveredett. Nyolc éven keresztül próbálta megtalálni a helyét, de nem tudta. Zsarolás áldozata is lett. Kétszer elrabolták, egyszer az Islam Jihad, másodsor a Fatah mozgalom. Egy évig nem ment sehová, otthon volt.

Az alperes a 2011. március 21. napján kelt 102-2-13854/21/2010-M. számú közigazgatási határozatával a felperes elismerés iránti kérelmét mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében elutasította és megállapította, hogy a visszaküldés tilalma nem áll fenn. Határozata indokolásában a menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. évi július hó 28. napján elfogadott és Magyarországon az 1989. évi 15. törvényerejű rendelettel kihirdetett egyezmény (Genfi Egyezmény) 1. Cikk A) pontjának (2) bekezdésére, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Met.) 3. § (1) bekezdésére, a 6. § (1) bekezdésére, a 7. § (1) bekezdésére, a 12. § (1) bekezdésére, a 13. § (1) bekezdésére, a 40-41. §-aira, a 45. §-ára, az 57. § (1) bekezdésére, az 58-65. §-aira és a 67. § (1) bekezdésre, a közigazgatási eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 71-72. §-aira, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 301/2007. (XI. 9.) kormányrendelet 70-72. és 90-94. §-aira, a menekültügy szervezeti rendszeréről szóló 52/2007. (XII. 11.) IRM rendelet 1. § (1) bekezdésére hivatkozott. Kiemelte, hogy a felperes palesztin származását igazoltnak fogadta el, azonban a Genfi Egyezmény 1B. cikke nem alkalmazható, ezért a 1A. cikk (2) bekezdése alapján bírálta el a kérelmét. A felperes által előadott menekülési történet nem volt mentes az ellentmondásoktól, és az életszerűtlen elemektől. Az általa előadott menekülési okok tekintetében a felperes nem tekinthető szavahihetőnek. Menekültkénti elismerésének jogszabályi feltételei nem állnak fenn. Az idézett országinformációkra figyelemmel megállapította továbbá, hogy a felperes oltalmazottkénti elismerésének feltételei sem állnak fenn. A visszaküldés tilalma kapcsán lefolytatott vizsgálat alapján a hivatkozott országinformációkra tekintettel a felperes esetében tilalmi ok nem áll fenn.

A felperes keresetet terjesztett elő az alperes előző bekezdésben megjelölt közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálat iránt. Elsődlegesen a határozat megváltoztatásával menekültkénti elismerését, másodlagosan oltalmazottkénti elismerését, harmadlagosan a visszaküldés tilalmának megállapítását kérte, negyedlegesen pedig a határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárásra kötelezését indítványozta. Előadta, hogy az alperes által a határozatában terhére rótt ellentmondások nem olyan súlyúak amelyek ne nyerhetnének a bíróság előtt tisztázást, vagy amelyeket ne lehetett volna egy újabb személyes meghallgatással az alapeljárás során tisztázni. Állításai döntő többségét alátámasztják az alperes által beszerzett országinformációk is. Menekültként kellett volna ezért elismernie az alperesnek meghatározott csoporthoz való tartozása miatt őt ért üldözésre tekintettel, ahol a meghatározott társadalmi csoport egyrészt az izraeliekkel vélhetően együttműködő, másrészt az pedig az Islam Jhaddal együttműködni nem kívánó palesztinok csoportja, az üldözők pedig a Fatah és Islam Jihad. Megáll továbbá a Met. 61. § c) pontjában foglalt ok is, ugyanis a ciszjordániai helyzet, bár javuló tendenciát mutat, jelenleg is rendkívül bizonytalan, nem tekinthető biztonságosnak. Amennyiben a bíróság nem tartja megalapozottnak az elsődleges, és másodlagos kereseti kérelmét, kérte a

visszaküldés tilalmának megállapítását. A nyilatkozataiban található ellentmondásokat az alperesnek meg kellett volna kísérelnie feloldani egy újabb meghallgatás során. Emellett az alperes figyelmen kívül hagyta az általa becsatolt szakvéleményt, és az abban megállapítottakat. Az alperes nem vonhatja kétségbe, hogy pszichés zavarral küzd, hiszen nem rendelt ki ennek megállapítására szakértőt, az pedig kevéssé hihető, hogy az eljáró ügyintéző megfelelő szakmai kompetenciával rendelkezik e kérdés eldöntését illetően. Az alperes a tényállást tehát nem derítette fel kellőképpen, ezért negyedlegesen kérte a határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárásra kötelezését.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását indítványozta. Előadta, hogy jogszerű és megalapozott döntést hozott, amikor a nemzetközi védelem megadását minden védelmi forma tekintetében elutasította. Maradéktalanul eleget tett tényállás-felderítési kötelezettségének. Aggályosnak találta a felperes által elmondottakat, mivel azok jelentős önellentmondásokat, és életszerűtlen eseményeket tartalmaznak. A szavahihetőségi aggályok miatt a felperes súlyos sérelmet nem valószínűsített, az országinformációk pedig Ciszjordánia vonatkozásában nem számolnak be olyan aggasztó biztonsági helyzetről, amelyre tekintettel bármilyen védelmi forma megadása indokolt lenne. A rendelkezésre álló tényeket egyenként és összességében értékelve, az anyagi és eljárásjogi kötelezettségei maradéktalan betartása mellett, a releváns jogszabályok helyes értelmezésével hozta meg elutasító határozatát.

A felperes keresete az alábbiakra figyelemmel részben megalapozott.

A bíróság a keresettel támadott alperesi közigazgatási határozat jogszerűségét a Ket. 109. §-a, a Met. 68. § (3) bekezdése, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja szerint, a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, a rendelkezésre álló országinformációk és a közigazgatási iratok tartalma szerint állapította meg.

A Ket. 111. § (1) bekezdése szerint a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság - az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével - jogszabálysértés megállapítása esetén a közigazgatási döntést hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a hatóságot új eljárásra kötelezi. Törvény rendelkezhet úgy is, hogy meghatározott közigazgatási hatósági ügyben a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság a közigazgatási döntést megváltoztathatja.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 1/2011. (V.9.) KK véleménye szerint a fél a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozva kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Ezekben a perekben a bíróság elsősorban azt vizsgálja: a határozat megfelel-e az anyagi jogszabályoknak. Önmagában eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés a döntés érdemére is kihatott. Ugyanakkor a közigazgatási ügy tárgyával közvetlen összefüggésben nem lévő eljárási szabálysértés is kihat az ügy érdemére. A hatósági

határozatok tekintetében a Ket. 111. § (1) bekezdése e kérdésről kifejezetten is rendelkezik, e vélemény szerinti értelmezés azonban valamennyi közigazgatási perre irányadó.

A Met. 6. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni. A 7. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A kérelemre indult menekültügyi eljárásban tehát a kérelmezőnek kell igazolnia vagy valószínűsítenie azt, hogy a törvény által meghatározott feltételeknek megfelel, ebből következően pedig a bizonyítás, illetőleg a valószínűsítés sikertelenségének következményei is őt terhelik.

Az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa Hivatalának a menekült státusz meghatározására szolgáló eljárásról és az azzal kapcsolatos követelményekről szóló kézikönyve 38. pontja értelmében a félelemhez - mint szubjektív feltételhez és az intellektus sajátos állapotához - járul még a „megalapozottság” követelménye. Ez magában foglalja, hogy nem csupán az érintett személy lelkiállapota határozza meg a menekültként való elismerését, mert ezt a lelkiállapotot objektív helyzetnek is alá kell támasztania. A 41. pont szerint a félelemnek ésszerűnek kell lennie. A 42. pont értelmében a kérelmező állításait nem lehet elvontan kezelni, azokat a háttérben álló releváns körülményekkel összefüggésben kell tekintetbe venni. Általánosságban a kérelmező félelme akkor tekinthető megalapozottnak, ha okszerűen alátámasztja, hogy számára a további tartózkodás származási országában a menekült definíció szerinti okból elviselhetetlenné vált, illetve ugyanilyen okokból azzá válna, ha oda visszatérne.

A bíróság megállapította, hogy a felperes nem igazolta vagy valószínűsítette, hogy hazájában a Genfi Egyezmény 1. Cikk A) pontjának (2) bekezdésében, valamint a Met. 6. § (1) bekezdésében meghatározott bármely ok - így faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése - miatt üldözés érte, vagy az ilyen üldözéstől való félelme megalapozott lenne.

A felperes a kérelmét nem tudta meggyőző, ellentmondásmentes, életszerű és töretlen előadásával alátámasztani és a peres eljárás során sem tárt fel olyan tény vagy körülményt, amely a menekültkénti elismerését kellően megalapozná.

A felülvizsgálat alapján a bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes jogszerűen utasította el a felperes menedékjogi kérelmét, figyelemmel az alábbiakra.

A bíróság megállapította, hogy a felperes a közigazgatási eljárás során tartott meghallgatásain, valamint a bírósági tárgyaláson jelentős körülmények tekintetében ellentmondásos nyilatkozatokat tett.

Fővárosi Bíróság
15.K.31.755/2011/12.

A felperes a per során nem tudta cáfolni a közigazgatási határozat 10-12. oldalán e körben tett megállapításokat.

A felperes a közigazgatási eljárásban előadottakkal ellentétben a bíróság előtt úgy nyilatkozott, hogy nem kettő, hanem hat-nyolc esetben rabolták el.

Nem tett aggálytalan nyilatkozatokat abban a körben sem, hogy kik részéről érték atrocitások. Míg a közigazgatási eljárásban az izraelieket is említette, az El Aksza mártírjait nem, a perben tartott személyes meghallgatásán azonban úgy nyilatkozott, hogy az izraeliek részéről nem érte hátrány, az El Aksza mártírjai viszont elrabolták.

A felperes a tárgyaláson is ellentmondásos nyilatkozatokat tett abban a körben, hogy mikor került sor az elrablásaira. Előbb azt adta elő, hogy 2003-2009. között, majd utóbb úgy nyilatkozott, hogy 2001. júliusában rabolták el először.

A bíróság a Cordelia Alapítvánnyal kapcsolatos felperesi álláspontot sem fogadta el, tekintettel arra, hogy a határozata 7. oldalán az alperes kifejtette ezzel kapcsolatos álláspontját, amit a felperes cáfolni nem tudott.

A Met. 12. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság oltalmazottként kiegészítő védelemben részesíti azt a külföldit, aki nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem tudja, vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni. A 13. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 15. §-ban foglalt kivétellel - oltalmazottként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a 12. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A felperes nem igazolta vagy valószínűsítette, hogy a Met. 12. § (1) bekezdése szerint fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem tudja, vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 45. § (1) bekezdése értelmében a visszaküldés tilalma fennáll, ha az elismerését kérő származási országában faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, vagy politikai meggyőződése miatt üldöztetés veszélyének, vagy halálbüntetésnek, kínzásnak, kegyetlen, embertelen, vagy megalázó bánásmódnak, vagy büntetésnek lenne kitéve, és nincs olyan biztonságos harmadik ország, amely befogadja.

A bíróság megállapította, hogy az alperes a visszaküldési tilalom vizsgálatának körében a tényállást a Ket. 50. § (1) bekezdésének megsértésével nem tárta fel a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges mértékben, figyelemmel az alábbiakra.

Az alperes a keresettel támadott határozata indokolásának a visszaküldés tilalmának vizsgálatával kapcsolatos VII. pontjában a Magyar Köztársaság Képviselői Irodájának 2009. május 25-i menekültügyi jelentését, valamint az amerikai külügyminisztérium 2011. március 11-én kiadott

jelentését idézte. Ezekre alapította azon álláspontját, mely szerint az országinformációk nem támasztják alá azt, hogy az emberi jogi, illetőleg a biztonsági helyzet olyan súlyos lenne Ciszjordániában, hogy az kimerítené a Met. 45. § (1) bekezdésében foglalt feltételek meglétét.

Az alperes nem értékelte azonban az előző bekezdésben említett országinformációknál frissebb, 2011. augusztus 11-én kelt, a kanadai külügyminisztériumtól származó országinformációkat, melyekre pedig a visszavont, 106-2-13854/13/2010-M számú, a felperes esetében a visszaküldés tilalmát megállapító határozatában még hivatkozott.

A kanadai külügyminisztérium 2010. augusztus 11-én frissített utazási tanácsai szerint pedig az egyes csoportok közötti erőszak és a folyamatban lévő katonai műveletek miatt rossz és kiszámíthatatlan a biztonsági helyzet a palesztin területeken. Nagy az emberrablások kockázata Ciszjordániában Nablus és Dzszenin városaiban is, bár ennek elsősorban külföldiek az áldozatai. Gyakoriak a rendőri, és katonai akciók a milicisták ellen a ciszjordániai városokban és falvakban, különösen – egyebek mellett – Nablus és a menekülttáborok területén. Hebron és Ciszjordánia más részein a telepések, a palesztinok és az izraeli biztonsági erők közötti összetűzésekre is számítani kell. Ciszjordánia egyes részein éles aknák vannak, és egyes aknamezők sem elkerítve, sem jelölve nincsenek.

Nem hagyható továbbá figyelmen kívül az sem, hogy a bíróság Nemzetközi és EU Jogi Dokumentumtára a 2010. július 20-án kelt országinformációs jelentésében egyebek mellett az Egyesült Királyság Külügyminisztériumának 2010. augusztus 5-én aktualizált utazási tájékoztatójára hivatkozott, mely szerint Ciszjordánia biztonsági helyzete tovább javult az elmúlt években, ám a helyzet változatlanul elég bizonytalan. Utalt továbbá az Egyesült Királyság Külügyminisztériumának korábbi jelentésére is, melynek értelmében a biztonsági helyzet jelentősen javult Ciszjordániában, ezért már nem javasolják az utazás elkerülését. Ugyanakkor a helyzet bizonytalan és gyorsan változhat. Változatlanul nagy a terrorfenyegetettség. A beszerzett országinformációk alapján pedig összefoglalóan megállapította, hogy Ciszjordániában a körülmények javuló tendenciát mutatnak, azonban a helyzet továbbra is bizonytalannak tekinthető, amely gyorsan változhat.

A bíróság a közigazgatási eljárás, valamint a per során beszerzett országinformációs jelentések alapján megállapította, hogy azok tartalma jelentős részben ellentmond egymásnak, ezért a visszaküldési tilalommal kapcsolatos megalapozott döntéshez a tényállás e körben történő további felderítésére van szükség.

Mindezekre tekintettel a bíróság a Pp. 339. § (1) bekezdés alapján az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest a visszaküldési tilalom fennállásának vizsgálata körében új eljárásra kötelezte.

Az új eljárásban a bíróság fenti megállapításaira, és valamennyi az ügyben rendelkezésre álló országinformációs jelentésben foglaltakra tekintettel kell vizsgálni a visszaküldési tilalom fennállását.

Fővárosi Bíróság
15.K.31.755/2011/12.

A bíróság az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére. A perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdésére figyelemmel állapította meg.

A perben kirendelt tolmács díját a Pp. 78. § (4) bekezdése szerint az állam viseli. Az eljárás a Met. 34. §-a alapján tárgyi költségmentes, ezért a felperesnek illetékfizetési kötelezettsége nem merült fel, figyelemmel a Pp. 84. § (1) bekezdésének a) pontjára is.

A jelen ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2011. év szeptember hó 22. napján

dr. Surányi József s. k.
bíró

Hangszalagról leírta:
Sós György Antalné tisztviselő
2011. október hó 13-án.

A kiadmány hitelélül:

Sós György Antalné

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Bíróság

a dr. Fazekas Tamás ügyvéd (1054 Budapest, Bajcsy Zsilinszky út 36-38.) által képviselt **Kabash Abdullahi Faisal** (4300 Nyírbátor, Bocskai u. 2-4.) felperesnek,

a dr. Tüske Rita ügyintéző által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen

menekültügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára indult perében meghozta a következő

í t é l e t e t.

A bíróság az alperes 2008. november 20-án kelt 106-2-15459/5/2008-M. számú határozatát megváltoztatja akként, hogy a felperest menekültként elismeri.

Az ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak.

I n d o k o l á s

A szudáni állampolgárságú felperes 2008. június 12-én kérte menekültkénti elismerését az alperestől.

A közigazgatási eljárás során 2008. október 10-én megtartott személyes meghallgatása alkalmával előadta, hogy 2008. márciusában elment Nyalába, hogy árukat adjon el a piacon. Unokatestvére kérte, hogy könyveket és újságokat vásároljon számára. Nyalából visszafelé, Casa felé ismeretlen fegyveresek állították meg őket. Leszállították őket a teherautóról. Akinek pénze, vagy ékszere volt, azt elvették tőle. Mikor rá került a sor, megtalálták a könyveket és az újságokat.

Fővárosi Bíróság
15.K.30.401/2009/12.

Megkérdezték, hogy hová való, mondta a törzse nevét is, hogy tanjor. Ekkor árulónak nevezték, és kérdezték, hogy ezeket honnan hozta. Mondta, hogy az unokatestvérének kell, és ő még olvasni sem tud. Több embert elengedtek, de vele együtt másokat is elvittek Casa városba egy terepjáróval. Bevitték egy helyiségbe, ahol már más emberek is voltak. Azt mondták, hazaárulókat keresnek. Árulja el, hogy kik a többiek. Azt válaszolta, hogy ő csak egy földműves, senkit sem ismer. Erre azt mondták neki, hogy úgy is elfogja vállalni a bűneit, mert vannak módszereik. Hoztak egy csövet, a kezét hozzákötözték a lábához, a csövet bedugták a keze és a lába közé, és felakasztották a csőre, majd egy kábellel verték a lábát. Követelték, hogy mutassa meg, hol vannak azok az emberek, akiknek viszi a könyvet. Hiába esküdözött, hogy fogalma sincs semmiről. A lábán a cigarettáikat is eloltották, ezek nyomait most is meg tudja mutatni. Utána elengedték, mondták, hogy járkaljon a szobában. Annyira elmerevedett a lába, hogy nem is tudott megállni rajta. Kért tőlük vizet, de sem vizet, sem ételt nem adtak neki. Éjjel után lövöldözést hallottak kintről, amely félóráig tartott. Érezték, hogy az örök nincsenek kint, és a többiekkel nekiestek az ajtónak és betörték. Amikor a lövöldözés elkezdődött, akkor bevitték a többiekhez. Mindenkit hasonlóval gyanúsítottak. Két napig futott, majd egy kocsival ment tovább. Nirtidybe ment haza. Apja adott pénzt, hogy meneküljön el, így Líbiába menekült teherautóval. A könyvnek, amit nála találtak, az volt a címe: Szudáni Felszabadító Mozgalom Darfurban. A háború miatt jött el, mert sok problémája volt a dzsandszavidokkal. A dzsandszavidok egy törzsekből álló csoport, akiket az állam támogat. Fegyvereik vannak, járják a vidéket, gyilkolnak, lopnak, erőszakoskodnak, bármit megtehetnek. Több családtagját is megölték. Az állam érdekeit szolgálják, meg akarják semmisíteni az ellenzékieket. A tanjor törzs tagjairól azt mondják, hogy szolgák.

Az alperes a 2008. november 20. napján kelt 106-2-15459/5/2008-M. számú közigazgatási határozatával a felperes kérelmét mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében elutasította és megállapította, hogy a visszaküldés tilalma fennáll. Határozata indokolásában a menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. évi július hó 28. napján elfogadott és Magyarországon az 1989. évi 15. törvényerejű rendelettel kihirdetett egyezmény (Genfi Egyezmény) 1. Cikk A) pontjának (2) bekezdésére, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Met.) 3. § (1) bekezdésére, a 6. § (1) bekezdésére, a 7. § (1) bekezdésére, a 12. § (1) bekezdésére, a 13. § (1) bekezdésére, a 40-41. §-aira, a 45. §-ára, az 57. § (1) bekezdésére, az 58-65. §-aira és a 67. § (1) bekezdésre, a közigazgatási eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 71-72. §-aira, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 301/2007. (XI. 9.) kormányrendelet 70-72. és 90-94. §-aira, a menekültügy szervezeti rendszeréről szóló 52/2007. (XII. 11.) IRM rendelet 1. § (1) bekezdésére, valamint az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa Hivatalának a menekült státusz meghatározására szolgáló eljárásról és az azzal kapcsolatos követelményekről szóló kézikönyve (a továbbiakban: Kézikönyv) 41-42., 195-196., és 204-205. pontjaira hivatkozott. Kiemelte, hogy a felperes által elmondottak elképzelhetőek a mai Szudánban. Helyesen nevezte meg az ország néhány nagyobb városát, hegyet, a legnagyobb folyóját, és egyéb jelentős területét. Felsorolt ugyan néhány települést a lakóhelye közvetlen környezetében is, de azokat nem sikerült beazonosítani. Casa város nem található az országban. A hasonló hangzású Cassala, illetve Casea viszont nem Darfur területén van. A felperes nem tudta egyértelműen valószínűsíteni arról a területről való származását, feltehetően nem ott élt. A Szudánról rendelkezésre álló ismeretei alapján elfogadható az állampolgársága. Az általa előadott menekülési oknak tulajdonított

események nem felelnek meg a Genfi Egyezményben és a Met. 60. § (1) bekezdésében megfogalmazott üldöztetésnek. A felperes menekültkénti elismerésének jogszabályi feltételei nem adóttak. Megállapítható, hogy a felperes a Genfi Egyezményben foglalt okok miatti üldöztetésnek nem volt kitéve, az attól való megalapozott félelmét nem tudta valószínűsíteni. A felperes származási országával kapcsolatosan az oltalmazottkénti elismerés feltételi sem teljesülnek. A visszaküldés tilalma kapcsán lefolytatott egyéniesített vizsgálat alapján megállapította, hogy a rendelkezésre álló országinformációkra tekintettel a felperes esetében a tilalmi ok fennáll, a felperes Szudánba való visszaküldése sérti a törvényben foglaltakat, így tilalmi ok fennállását állapította meg.

A felperes keresetet terjesztett elő az alperes előző bekezdésben megjelölt közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata iránt. Elsődlegesen a határozat megváltoztatásával menekültkénti elismerését, másodlagosan oltalmazottkénti elismerését, harmadlagosan pedig a határozat hatályon kívül helyezése mellett az alperes új eljárásra kötelezését indítványozta. A visszaküldési tilalom megállapítását nem támadta. Perköltséget nem igényelt. Előadta, hogy az alperes a szavahihetőségét azért vonta kétségbe, mert nem sikerült az eljárásban beazonosítani az általa említett településeket. Két térképet is csatolt, amelyen megtalálhatók Nirtidy (Niertete), Kas és Thur, amelyek Nyala város közvetlen térségében fekszenek. Megítélése szerint a meghallgatás során a hangzásbeli eltérés okozhatta ezen darfuri helyiségek nevének pontatlan rögzítését. Rámutatott arra is, hogy a Cordelia Alapítvány pszichiáter szakorvosi véleménye szerint a kínzások következtében kialakult poszttraumatikus stressz megbetegedés (PTSD) állapítható meg nála. Mindezek azt támasztják alá, hogy hazáját az általa elmondottak szerinti üldözés miatt kényszerült elhagyni, és hasonló bánásmódra számíthat visszatérése esetén is. Állami védelemre nem számíthat, és nem számíthatott, hiszen az állam által támogatott dzsandszavid milíciák kínozták meg, így elismerése a Met. 6. §-a alapján nemzetiségi, meghatározott társadalmi (törzsi) csoporthoz tartozása, és kisebb mértékben politikai okból egyaránt indokolt. Másodlagos kereseti kérelme körében azt adta elő, hogy azt szükséges vizsgálni, hogy a Met. 61.§ b) pontja szerinti súlyos sérelemnek lenne kitéve hazájában való visszatérése esetén az országinformációk tükrében, továbbá a Darfurban folyó polgárháborús helyzet miatt indokolt a Met. 61. § c) pontjának részletes vizsgálata is. Harmadlagos kereseti kérelmével összefüggésben pedig kifejtette, hogy amennyiben a bíróság az országinformációk alapján a tényállás-felderítés további szükségességét látja indokoltnak, kéri a határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárásra kötelezését. Az alperes határozata az oltalmazotti elismerés körében nem felelt meg az indokolási kötelezettségének. Az indokolásból nem követhető, hogy miért nem felel meg az oltalmazotti elismerés kritériumainak, így a bírósági felülvizsgálat sem végezhető el e vonatkozásban, függetlenül az alperes pótlólagos perbeli perbeli nyilatkozataitól.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását indítványozta. Előadta, hogy a felperes nem tudta valószínűsíteni, hogy valóban az általa megjelölt területről származik, illetve az általa elmondott menekülési történetet a beszerzett országinformációk nem támasztják alá. Szavahihetősége menekülési története tekintetében kétséges. A Szudánban jelenleg zajló, jelentősebb emberi jogi problémákat kiváltó konfliktus egy jól körülhatárolható földrajzi területen, a darfuri régióban zajlik. A felperes helyesen válaszolt a Szudánt illető általános országismereti kérdésekre, ezért szudáni állampolgárságát elfogadta, de az általa megjelölt helyet, Casa városát nem sikerült azonosítani, hasonló nevű település pedig csak az ország Darfurtól

távol eső részén található. Figyelembe véve a felperesnek az életszerűséget sok ponton nélkülöző nyilatkozatát, nem valószínűsíthető, hogy a felperes a Genfi Egyezményben megjelölt okokból eredő üldöztetésnek lenne kitéve, így menekültként nem ismerhető el. A felperes nem igazolta, vagy valószínűsítette személyes fenyegetettségét, így figyelembe véve az országinformációkat nem valószínűsíthető, hogy hazatérése esetén a Met. 61. § szerinti súlyos sérelem veszélyének lenne kitéve, ezért oltalmazottkénti elismerésére sincs lehetőség. A felperes által előadottak ugyan megtörténhetnek bárkivel a mai Szudánban, de ez az általánosan rossz biztonsági helyzet eredménye, és nem a felperes személyében rejlő okokból következhetett be, ezért a visszaküldési tilalom megállapítása indokolt. A rendelkezésére álló tényeket egyenként és összességében értékelve, anyagi és eljárásjogi kötelezettségei maradéktalan betartása mellett, a releváns jogszabályok helyes értelmezésével hozta meg elutasító határozatát.

A felperes keresete az alábbiakra figyelemmel megalapozott.

A bíróság a keresettel támadott alperesi közigazgatási határozat jogszerűségét a Ket. 109. §-a, a Met. 68. § (3) bekezdése, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja szerint, a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, a rendelkezésre álló országinformációk és a közigazgatási iratok tartalma szerint állapította meg.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának (KK) 31. sz. állásfoglalása szerint az ügyfél, illetőleg a törvényes érdekeiben sérelmet szenvedett fél jogszabálysértésre hivatkozva kérheti az államigazgatási ügy érdemében hozott határozat felülvizsgálatát. Keresetében a fél anyagi és eljárási jogszabálysértésre is hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés jelentős, és a döntés érdemére is kihat, s a bírósági eljárásban nem orvosolható.

A Met. 6. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni. A 7. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A kérelmére indult menekültügyi eljárásban tehát a kérelmezőnek kell igazolnia vagy valószínűsítene azt, hogy a törvény által meghatározott feltételeknek megfelel, ebből következően pedig a bizonyítás, illetőleg a valószínűsítés sikertelenségének következményei is őt terhelik.

A Kézikönyv 38. pontja értelmében a félelemhez - mint szubjektív feltételhez és az intellektus sajátos állapotához - járul még a „megalapozottság” követelménye. Ez magában foglalja, hogy

nem csupán az érintett személy lelkiállapota határozza meg a menekültként való elismerését, mert ezt a lelkiállapotot objektív helyzetnek is alá kell támasztania. A 41. pont szerint a félelemnek ésszerűnek kell lennie. A 42. pont értelmében a kérelmező állításait nem lehet elvontan kezelni, azokat a háttérben álló releváns körülményekkel összefüggésben kell tekintetbe venni. Általánosságban a kérelmező félelme akkor tekinthető megalapozottnak, ha okszerűen alátámasztja, hogy számára a további tartózkodás származási országában a menekült definíció szerinti okból elviselhetetlenné vált, illetve ugyanilyen okokból azzá válna, ha oda visszatérne.

A bíróság a felülvizsgálat alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes megfelelően, az elvárható mértékben valószínűsítette, hogy hazájában, Szudánban a Genfi Egyezmény 1. Cikk A) pontjának (2) bekezdésében, valamint a Met. 6. § (1) bekezdésében meghatározott okokból – így a tanjor törzs tagjaként nemzeti (nemzetiségi) hovatartozása, valamint a nála talált könyre tekintettel neki tulajdonított politikai meggyőződése – miatt üldözés érte, amikor a dzsandszavid milícisták a darfuri Cas (Kas, Kasz) városában 2008. márciusában megkínózták.

Az üldözők, a dzsandszavid fegyveresek ugyan nem állami szereplőknek minősülnek, velük szemben azonban állami védelem nem érhető el, tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló valamennyi országinformációs jelentés egybehangzóan azt erősíti meg, hogy a dzsandszavid milíciákat a szudáni (kartúmi) központi kormány hathatósan támogatja, őket fegyverekkel is ellátva.

A bíróság – az alábbiakra figyelemmel – megállapította, hogy a felperes a darfuri régióból származik, és üldözésére is e régióban került sor, Cas városában.

Ahogy arra a bíróság Nemzetközi és EU Jogi Dokumentumtára által 2009. június 15-én összeállított országinformációs jelentés kifejtette, az tény, hogy Casa város sehol nem található, de ismerve azt a tényt, hogy az átírások és a kiejtés pontatlansága miatt többirányú keresést kell végezni, alaposabb vizsgálódást, egy megfelelő térképet használva megtalálták volna Cas városát. Cas városa Nyala városától kb. 81 km távolságra van Nyugat-Darfur felé, ahol a Jabal Marra hegység található, attól délre. Cas éppen a kettő között helyezkedik el. A felperes a meghallgatási jegyzőkönyvben feltett kérdésre pontosan ugyanezt a választ adta. A térség igen veszélyes, erre több utalást is találni a különböző adatbázisokban.

A bírósági országinformációs jelentéshez mellékelte, valamint a felperes által csatolt térképeken egyértelműen azonosítható mind Cas, mind Nyala, valamint Thur (Tor), illetőleg a 2009. július 2-án megtartott tárgyaláson említett Zalingei városa is.

A fentiek alapján aggálytalanul megállapítható volt tehát, hogy a felperes a darfuri régióból származik. Megalapozatlanul fejtette ki ezért az alperes a támadott határozatában, hogy a felperes nem tudta egyértelműen valószínűsíteni az e területről való származását, és feltehetően nem ott élt.

Azon túlmenően, hogy a dzsandszavid milícisták a felperest a nála talált, a Szudáni Felszabadító Mozgalom Darfurban című könyv miatt neki tulajdonított politikai vélemény miatt üldözték, esetében a tanjor törzshöz való tartozása miatt nemzetiségi okú üldöztetés is megállapítható.

Fővárosi Bíróság
15.K.30.401/2009/12.

Az alperes nem vizsgálta a tanjor törzssel kapcsolatos információkat, noha a felperes a közigazgatási eljárásban megtartott személyes meghallgatásán hangsúlyosan hivatkozott e törzshöz való tartozására.

A fenti bírósági országinformációs jelentés is megállapította ezzel összefüggésben, hogy az alperes egyáltalán nem vizsgálta a felperes tanjor törzsére vonatkozó információkat, holott Szudán vonatkozásában ez alapvető kérdés. A tanjor törzsről rendelkezésre álló információk egybehangzóan arról adnak számot, hogy a tanjori törzs (a furhoz hasonlóan) az egyik legnagyobb vesztese a darfuri térségnek, közülük kerül ki a legtöbb lakóhelyéről elűdözött ember. Az alperes e kérdéssel annak ellenére nem foglalkozott, hogy a felperes a közigazgatási eljárásban tartott személyes meghallgatása alkalmával kifejezetten utalt arra, hogy dzsandszavid milicisták a törzse tagjait hazaárulónak tartják, azt mondják róluk, hogy szolgák.

A bíróság ezzel kapcsolatban kiemeli azt is, hogy a felperes számára a belső menekülési alternatíva Szudánban nem volt hozzáférhető – ezt az alperes a határozatában egyébként nem is vizsgálta, csak utóbb, a per során hivatkozott erre –, ugyanis a bírósági országinformációs jelentés beszámol arról is, hogy a felperes számára származása miatt a belső menekülési alternatíva nem lehetséges megoldás.

A bíróság a fentiekre is tekintettel nem osztotta az alperes azon álláspontját, amely szerint a felperes nem szavahihető. A felperes ugyanis mind a közigazgatási eljárásban tartott személyes meghallgatása alkalmával, mind pedig a 2009. július 2. napján megtartott bírósági tárgyaláson meggyőző, koherens, lényegi ellentmondásoktól mentes, életszerű, és töretlen előadást tett menekülése okaival, az őt ért üldöztetéssel, a megkínzásával kapcsolatban.

Az alperes a per során sem tudott rámutatni a felperes nyilatkozataival összefüggésben olyan lényeges ellentmondásra, amelyek a szavahihetőségét az általa előadottak valóságtartalmát aggályossá tették volna. Az, hogy a közigazgatási eljárásban a felperes arról számolt be, hogy a lábát verték, míg a bírósági tárgyaláson azt említette, hogy a talpát ütötték, nem ellentmondás, hiszen a talp is a lábon található. A közigazgatási eljárásban a felperes nem állította azt, hogy csak egy alkalommal lógatták fel a csőre, és ezt követően csak egyszer mondták neki, hogy járjáljon a helyiségben. Nem tett annak ellentmondó nyilatkozatot sem, mely szerint a kínzás után egymásik helyiségbe vitték. A kintről hallható lövöldözés pontos időtartamát a kínzás miatti lelkiállapotban óra nélkül nehéz lehetett pontosan meghatározni. Az, hogy a közigazgatási eljárásban a felperes csak ajtó kitörését említette a szökés kapcsán, nem zárja ki, hogy az ajtón kívül ablakokat is kitörték, amint arra a bírósági tárgyaláson utalt. A Nirtidy és Nyala települések közötti út megtételének időtartamával kapcsolatban figyelembe kell venni a szudáni útviszonyokat, a felperes nyilatkozata szerint nem kiépített utakon haladtak, továbbá azt is, hogy a felperes előadása szerint a teherautó számos alkalommal megállt útközben.

A felperes által elmondottakat támasztja alá az is, hogy története teljes mértékben beleillik a darfuri régióról rendelkezésre álló információkba. Az alperes maga is arra utalt az ellenkérelmében, hogy a felperes által előadottak bárkivel megtörténhetnek a mai Szudánban.

Fővárosi Bíróság
15.K.30.401/2009/12.

A fentiekre tekintettel a bíróság az alperes keresettel támadott határozatát a Met. 68. § (5) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperest a Met. 6. § (1) bekezdése szerint menekültként elismerte.

A menekültkénti elismerés miatt a bíróságnak az oltalmazottkénti elismerés kérdését vizsgálnia nem kellett, figyelemmel a Met. 58. § (2) bekezdésében írtakra is.

Nem kellett ezért a bíróságnak állást foglalnia a visszaküldési tilalom fennállásáról sem. A határozatot a felperes ebben a körben egyébként sem támadta.

A pernyertes felperes perköltséget nem igényelt, ezért arról a bíróságnak a Pp. 78. § (2) bekezdése értelmében rendelkeznie nem kellett.

A perben kirendelt tolmács 37.500 Ft-os díját a Pp. 78. § (4) bekezdése szerint az állam viseli.

Az eljárás a Met. 34. §-a alapján tárgyi költségmentes, ezért illetékfizetési kötelezettség nem merült fel, figyelemmel a Pp. 84. § (1) bekezdésének a) pontjára, és az alperesnek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdésének c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentességére is.

A jelen ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2009. év július hó 2. napján

dr. Surányi József s. k.
bíró

Hangszalagról leírta:
Sós György Antalné írnok
2009. július 14-én.

A kiadmány hitelül:

